

ИМАМЪ СИ РОДИНА

Имамъ си родина и надъ нея
денемъ грѣе синьото небе.
Вечеръ свѣтятъ звездни полюеи
и гаси ги сутринъ свѣгълъ день.

Но когато нощемъ се завръщамъ
на стрѣхитѣ тъмното поелъ,
чувствамъ, какъ до родната ми кжца
дебне врагъ, въ ржката съ парабель.

Учеше ме, майко, ти съсъ притчи
да обичамъ всички като тебъ.
Бихъ обичалъ, майко, бихъ обичалъ,
но ми трѣбва свобода и хлѣбъ.